

У ВСІХ СВІТАХ ВІН ДБАВ ПРО УКРАЇНСТВО ТА БАТЬКІВЩИНУ

HE HAS ALWAYS STRIVED FOR UKRAINIAN HERITAGE AND THE MOTHERLAND

Відійшов у вічність Богдан Гаврилишин, заслужений діяч науки і техніки України, член Національної академії наук України, член Світової академії мистецтва та науки, член Римського клубу, член Міжнародної академії менеджменту, президент однойменного Благодійного фонду, громадський діяч та меценат, економіст світового рівня.

Народився Богдан Гаврилишин у селі Коропець Тернопільської області 19 жовтня 1926 року. Під кінець Другої світової війни потрапив до Німеччини, а згодом, у таборі переміщених осіб, отримав середню освіту. В 1947 році виїхав до Канади, де спочатку працював лісорубом, потім офіціантом, але таки спромігся стати першим з повоєнних емігрантів, котрий вступив до Університету Торонто. У 1952 року отримав диплом інженера, а у 1954 — диплом магістра. Пропрацювавши в міжнародній компанії три роки, був згодом скерований на навчання до Міжнародного інституту менеджменту у Швейцарії.

У 1960 році розпочалася багаторічна педагогічна діяльність Богдана Гаврилишина. Вісім років він керував навчальними програмами в Міжнародному інституті менеджменту в Женеві, викладав курси з економічного розвитку, світового бізнесового середовища, керування міжнародними операціями та державного управління. У 1968 році Богдан Дмитрович став директором цього навчального закладу й очолював його 18 років.

Водночас Богдан Гаврилишин провадив наукову роботу та плідну громадську діяльність. У 1972 році його обирають членом Римського клубу, у 1973 році — членом Міжнародної академії менеджменту, 1975 року — членом Світової академії мистецтва та науки. У 1976 році Богдану Гаврилишину надано ступінь доктора економіки Університету Женеви, почесного доктора права Йоркського університету (Канада) — у 1984 році та Університету Альберти (Канада) — в 1986. Згодом доктор Гаврилишин отримує почесну відзнаку (Engineering Hall of Distinction) Університету Торонто (Канада). Про високий міжнародний авторитет Богдана Дмитровича свідчить те, що він був знаним консультантом з питань державного управління та міжнародного бізнесу, виступав доповідачем, модератором і головував на міжнародних наукових конференціях та семінарах у понад 70 країнах світу.

У науковому доробку вченого — понад 100 статей із проблем менеджменту, освіти в галузі менеджменту, економічного та політичного середовищ. Його перу належать дві книги, причому одна з них — «Дороговкази в майбутнє — до найбільш ефективних суспільств» — набула світового визнання і видана в перекладі вісьмома мовами. У 2009 році книга «До ефективних суспільств: Дороговкази в майбутнє» була втретє перевидана в Україні із доповненнями.

З кінця 1988 року доктор Гаврилишин присвячує свою подальшу діяльність Україні. Він ініціює заснування Академією наук України та МІМ-Женева спільного підприємства — Міжнародного інституту менеджменту в Києві (МІМ-Київ), який першим почав готувати магістрів бізнес-адміністрування, і до 2013 року очолював Наглядову раду Міжнародного інституту менеджменту.

За активної участі та організаційної допомоги Богдана Гаврилишина в 1989 році в Україні було створено Міжнародний

благодійний фонд «Відродження». З початку діяльності фонду і до 1998 року Богдан Дмитрович очолював Наглядову раду цієї громадської організації, головною метою якої став розвиток в Україні засад громадянського суспільства в культурній, освітній, науковій та соціальній сферах.

У 1991 році доктор Гаврилишин створив і очолив Консультативно-дорадчу раду при Президії Верховної Ради України, яка діяла протягом наступних семи років, був членом Американсько-українського дорадчого комітету, радником першого Президента України, чотирьох голів Верховної Ради та трьох Прем'єр-Міністрів України, почесним головою Крайової Пластової Ради (Національної Скаутської Організації України). В останні роки був членом Ради Світової Академії мистецтва та науки, членом Швейцарського форуму з міжнародної політики. Він також сприяв створенню Міжнародного центру перспективних досліджень і був головою його Наглядової Ради до 2006 року.

Надзвичайно плідна праця доктора Богдана Гаврилишина в Україні нині високо цінується найширшими колами освітян, науковців та державних діячів. Його було обрано іноземним членом Національної академії наук України, нагороджено відзнакою Президента України — орденом «За заслуги», він був Заслуженим діячем науки і техніки України, позаштатним радником голови Верховної Ради України, одержав почесні докторати Тернопільської Академії народного господарства, Університету імені Василя Стефаника в Івано-Франківську і Університету імені Юрія Федьковича в Чернівцях.

Особливою ж шанєю користувалося ім'я Богдана Гаврилишина в рідній Галичині. Символічно, що саме львівська громада встигла гідно вшанувати цього великого українського подвижника за життя. Адже відповідно до розпорядження міського голови Львова Андрія Садового Богдана Гаврилишина було нагороджено відзнакою «Золотий герб міста Львова» з нагоди його нещодавнього 90-річного ювілею.

Слід зазначити, що журнал «Економіст» протягом багатьох років приділяв значну увагу цій видатній постаті, періодично оприлюднюючи його непересічні думки, насамперед про економічний і соціальний розвій Незалежної України. Мимоволі пригадується одна з таких публікацій, де йдеться про зустріч Богдана Дмитровича з юними львівськими студентами-політехніками (<http://ua-ekonomist.com/8572-bogdan-gavrilishin-moya-rol-davati-molod-nathnennya.html>). Тоді промовець підкреслив: «Моя роль — давати молоді натхнення, спонукати її мріяти високо й відважно». Адже після Євромайдану, який подав світові дивовижні приклади самоорганізації громадянського суспільства, Україна, на думку, Богдана Гаврилишина, має відігравати у світі велику цивілізаційну роль: «Ми, українці, й маємо полікувати цей хворий світ».

Ігор Галушак, Львів